

Muž v množném čísle
Tvé oči jak dva plameny,
Dva plápolající ohýnky,
Dvě hořící vatry,
Zahřejí, však i spálí,
Jak knot postupně (se) spalují,
Dvě svíčky co dohoří.
Dvě nevinné oběti,
Dvě zákeřné zbraně,
Co čekají, až udeří,
Až podíváš se na ně.
Tvé rty vykrojené do srdce,
Jak hedvábí hladké.
Pozor na slovo,
Co vysloví,
Nemusí vždy být sladké.
Ta tenká linka na tváři,
Jak krásně se směje,
Jak slunce všechno rozzáří,
Ať cokoliv se děje.
A když rty se otevrou,
Zuby bílé jak brúna,
Co rozkousají večeři,
Co roztrhají zvěři.
Tvá hrud' se rozpíná,
Mužně hledí v dáli,
Teplo domova z ní se šíří,
Něžné dotyky rozpálí.
Tvá svalová tkáň se napíná,
Vytváří obrázky,
Na hrudi tvé,
Kde hlava opřít se může,
Dotknout se tvé bělostné kůže.
Tvé ruce dlouhé tak akorát,
Dvě ruce silné,
Jak větve v koruně stromu,
Objetí láskyplné můžou dát.
Tvé ruce jsou pracovní nástroj tvůj,
Co nikdy nezleníví,
Ač v stáří ruce zeslábnu,
Vždycky budou silné.
Tvé prsty sametové,
Hebce hladící po tváři,
Tvé prsty dosáhnou všude.
Po klaviatuře se rozběhnou,

Nevynechají ni kousek,
Krásnou hudbu vytváří,
Tvé prsty mozolnaté.
Tvůj klín je hluboká studna,
Na jejímž dně leží polštář,
Měkký jako pavučinka,
Dítě, jež matka povila,
Na tvém klíně klidně spinká.
Dvě nohy pevně v zemi,
Dvě nohy jako kmen stromu,
Silné tak, aby tě udrželi,
Když váhu celého těla nesou.
Tvé nohy prací zocelené,
běží po lučinách,
tvé nohy dřinou posílené,
krácejí po ulicích.
Tvá každá část je výjimečná,
Avšak až všechny části dohromady,
Dělají tě tím mužem tady.
Nejsi dokonalý,
Nikdo není dokonalý,
Přesto však pohled na tě,
Říká mi,
Že miluji tě.